

HỒI 4

Trở Mặt

1. Gió thổi mạnh điên cuồng

Cục diện bất ngờ xoay chuyển.

Trang Hoài Phi thấy Tạ Mộng Sơn không ngờ lại ra lệnh sát thương mẫu thân, trong lòng lấy làm chấn động, không ngờ Lương Thất Điều lại hạ độc thủ, nhất thời nôn nóng, y liền bất chấp tất cả, phi thân lao về phía

họ Lương.

Từ nhiều năm nay, Hà Nhĩ Mông luôn là tâm phúc của Trang Hoài Phi.

Xưa nay y luôn phối hợp rất ăn ý với họ Trang.

Ý của phối hợp ăn ý có lúc là: khi Trang Hoài Phi đọc sách ban đêm, y sẽ đốt cho lão đại của mình một ngọn đèn, lúc Trang Hoài Phi khát nước, y sẽ rót cho họ Trang một chén trà.

Còn lúc này lại là:

Thảm họa đã xảy ra, khi Trang Hoài Phi tấn công Lương Thất điều, y liền vung dao bổ tới Tạ Mộng Sơn.

Vạn nhất Trang Hoài Phi không thể đắc thủ, ít nhất y cũng uy hiếp được Tạ Mộng Sơn.

Đây gọi là “phân công hợp tác”.

Hơn nữa còn là ngầm hiểu nhau.

“Phi lưu trục hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên”.

Đây là hai câu thơ Lý Bạch hình dung thác Hoàng Nham ở Lư Sơn, thác cao, nước xiết, khung cảnh hùng vĩ lạ thường.

Có điều, giờ đây, nhịp điệu gấp gáp của câu thơ thứ nhất, có thể dùng để hình dung dị biến của thế cục, câu thứ hai như trắng lặn trời lên, có thể lấy tả thế công biến hóa của Trang Hoài Phi với Lương Thất Điều, Hà Nhĩ Mông với Tạ Mộng Sơn.

Trang Hoài Phi nộ hỏa công tâm.

Xưa nay y luôn hiếu thuận, mẹ già đã một tay nuôi y lớn thành người, về già thân thể yếu nhược, nhiều bệnh nhiều tật, lại còn mù cả hai mắt, chính vì thế mà trước khi động thủ, y đã nhờ người đưa mẹ đến Sơn Tây, hi vọng khi động thủ sẽ không phải lo lắng cho người; y không muốn làm bộ khoái, nguyên nhân chính là vì nghĩ đến sau khi lấy được một số tiền lớn, sẽ cùng ý trung nhân ẩn cư phụng dưỡng mẹ già, sống một cuộc sống no đủ hạnh phúc.

Y lo rằng mình vất vả làm án, không may tuần chức thì không biết lấy ai chiều cố lão mẫu trong những năm cuối đời.

Bình thường y đối đãi với Lương Thất Điều cũng không bạc, cho dù Lương Thất Điều vì lão quan già Tạ Mộng Sơn mà bán đứng y, thì hạ thủ cũng không nên tàn nhẫn, lang độc như thế.

Tàn độc đến nỗi khiến y phải tâm kinh đảm khiếp, không thể ngờ được.

Giờ y đã không còn đường lui.

Chỉ có cách tốc chiến tốc quyết.

Y bổ tới Lương Thất Điều.

Song mục trùng trùng nhìn họ Lương.

Lương Thất Điều xưa nay luôn sợ Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi vốn là người rất có uy thế trong đám đồng liêu.

Hướng hồ y còn là lão đại của Lương Thất Điều.

Y chỉ mong đối phương nhất thời sợ hãi, chấn kinh, hoặc giả thất thần, y chỉ cần tranh thủ một sát na ngắn ngủi ấy, hành động "cứu mẹ" sẽ có cơ hội thành công.

Có điều y lại tính lầm một lần nữa.

Y không ngờ Lương Thất Điều lại bổ thẳng tới.

Còn vung lên một thanh đao màu xanh xẫm.

Đoán đao.

Đao của y rất nhanh, cũng rất quái dị.

Quái dị hơn cả là nhân thân y.

Không phải y sợ.

Cũng không phải ánh mắt hung tàn.

Mà là.

Y đang rơi lệ.

Nước mắt lem nhem khắp gương mặt.

Có điều Trang Hoài Phi cũng không còn thời gian để ý đến đối phương.

Lương Thất Điều đã đâm bị thương mấu thân y, hơn nữa lại còn dùng "Lục Dao"... Lương Thất Điều có "Hong Lục Song Dao", Hồng Văn Dao có khả năng sát thương tương đối lớn, nhưng không tẩm độc. Bích Tỷ Dao, dùng để chiến đấu thì bất lợi hơn Hồng Văn Dao rất nhiều, nhưng lại có kịch độc bên trên. Thanh Hồng Song Nhận Lương Thất Điều nổi tiếng hung tàn, chúng nhân còn hay đùa cợt nói binh khí của y nghe giống như một thứ canh mọi người hay uống, gọi là Cà Rốt Xanh Đỏ Hầm Móng Heo... vậy mà, giờ đây y lại dùng lưỡi dao có độc để đâm mẹ Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi hận y thấu xương.

Giờ Lương Thất Điều đã rời khỏi mấu thân y, đây chính là cơ hội tốt nhất để hạ sát thủ.

Y hạ thủ quyết không dung tình.

Một kẻ vốn là bộ khoái duy trì trị an, bảo vệ bách tính thiện lương, lại hạ độc thủ với mấu thân của đồng liêu, một bà già yếu ớt bệnh tật, hai mắt mù lòa? Loại người như vậy lưu lại trên đời có tác dụng gì?

Vì vậy Trang Hoài Phi không bán khoản nữa.

Y vừa xuất thủ đã hạ độc thủ.

Độc thủ của y thực ra cũng không quá độc.

Y chỉ lẳng không đoạt lấy thanh dao trên tay Lương Thất Điều.

"Độc" nằm ở cước của y.

Trước khi xuất thủ, y đột nhiên đưa chân ngáng một cái.

Lương Thất Điều nhất thời thất thần, bị y làm cho vấp bổ nhào.

Đối phương vừa mất thăng bằng, Trang Hoài Phi liền lập tức đoạt dao, rồi đâm thẳng vào tâm khẩu y.

Trúng!

Đúng lúc lưỡi dao này đâm vào ngực Lương Thất Điều, Trang Hoài Phi mới đột nhiên nhận ra mình đã sai lầm.

Còn nhầm lẫn rất khủng khiếp nữa.

Một sai lầm vô cùng đáng sợ.

Bởi vì ở góc độ này, y chợt liếc thấy tuy Lương Thất Điều đã xông lên nghênh tiếp mình, nhưng mẫu thân y vẫn chưa thoát khỏi.

Mẫu thân y lại rơi vào tay một kẻ khác.

Người này cũng có gương mặt như trái khổ qua.

Lương Thất Điều so với y, chỉ có thể coi là nét mặt khổ, biểu lộ khổ, lớp da khổ, cái vỏ khổ, còn người này thì khổ từ trong cốt tủy khổ ra, tứ đại giai khổ, không chỗ nào là không khổ hết.

Sau đó Trang Hoài Phi lập tức nhận ra.

Lương Thất Điều bị kẻ này đẩy ra.

Chẳng trách y lại giống như xông ra chịu chết!

Người này vốn luôn đứng sau lưng Lương Thất Điều, vì y nấp trong chỗ khuất, nên Trang Hoài Phi ngỡ rằng y chỉ bất quá là một tên tiểu tốt đi theo Thanh Hồng Song Nhận.

Sự thật không phải vậy.

Người này mới là chủ mưu.

Một đao đâm vào bối tâm mẫu thân Trang Hoài Phi, cũng là do y thao túng Lương Thất Điều xuất thủ.

Rõ ràng là y muốn khiến Trang Hoài Phi tâm loạn, để y phải gánh lấy ác danh sát nhân.

Trang Hoài Phi đột nhiên nhớ ra kẻ này là ai:

Người này chính là tổng bộ đầu thất huyện, cũng là sư phụ của Lương Thất Điều: Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, động thủ động cước bất phạm nhân, Thượng Phong Vân.

Y biết thì đã quá muộn.

Y đã hạ sát Lương Thất Điều mất rồi.

Mẫu thân y thì vẫn nằm trong tay đối phương.

Trang Hoài Phi chỉ còn cách liều mạng!

Lúc này y đã không còn đường nào để lui nữa.

Chỉ có thể xông lên phía trước.

Liều!

Y liều mạng.

Nhưng địch nhân không muốn liều với y.

Thượng Phong Vân cười.

Gương mặt y khổ sở, tướng mạo cũng khổ sở, ngũ quan lại càng khổ sở, thế nên khi y cười, không giống cười, mà giống như trở mặt vậy.

Y vừa cười liền xuất thủ.

Xuất thủ một chiêu.

Vỗ ra một chưởng.

Không phải tấn công Trang Hoài Phi.

Mà là đánh vào Trang đại nương.

Lưng Trang mẫu vốn đã găm một thanh trủy thủ... Lục Dao tẩm độc của Lương Thất Điều.

Có điều lưỡi dao không ngập sâu vào thịt.

Một chưởng của Thượng Phong Vân vỗ xuống, lưỡi dao lập tức xuyên qua trước ngực Trang đại nương.

Máu bắn ra.

Phun ra.

Tung tóe.

Khóe mắt Trang Hoài Phi như rách toác, y hét lên:

"Mẹ!".

Gió bên ngoài vẫn thổi.

Gió thổi trên núi và dưới núi.

Mưa bay bay.

Gió điên cuồng.

Gào thét cuồng bạo.

Cơ hồ như đã mất đi nhân tính.

Hủy diệt mất nhân tính.

2. Máu chảy rất nóng

Gió thét gào. Rền rĩ. Gió thổi tạt mưa, làm mưa rơi nhanh hơn. Mưa thúc giục hoàng hôn mau xuống, hoàng hôn giục già mặt trời. Dòng sông xa xa gầm thét khúc bi ca, Đại Giang vẫn chảy về Đông. Cảnh đẹp đượm màu thê lương, hoa lệ mà tang thương. Tuyết trên núi kết thành băng. Tuyết dưới núi tan thành sương. Sương bị gió thổi bay, bị gió thổi tan, bị gió đuổi đi. Gió lạnh. Gió rất lạnh. Trong gió có băng. Băng làm đông cứng lòng người. Gió lạnh thổi. Gió thổi đông cứng lòng người, làm lạnh bầu máu nóng.

Nhưng máu của sát thủ thì lạnh.

Trang Hoài Phi tấn công Thượng Phong Vân, nhưng họ Thượng chỉ khẽ cười.

Sau đó y đẩy Trang đại nương về phía trước.

Trang mẩu lao về phía Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi vội kêu lên một tiếng: “Mẹ...” rồi luống cuống đỡ lấy Trang mẩu trên không.

Thượng Phong Vân liền lao tới, vươn tay chụp lấy chân trái của Trang Hoài Phi, tay kia giữ chặt eo lưng y.

Y vừa xuất thủ đã chế trụ được Trang Hoài Phi.

Y tính toán rất chuẩn.

Đúng như y mong đợi.

Tất cả đều nằm trong tầm khống chế.

Trang Hoài Phi mặc kệ.

Y không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Y gọi mẹ. Lắc bà. Kêu gào. Mẹ y từ từ mở mắt, nhìn y chăm chú, hai mắt phát ra những tia sáng mờ đục, đôi tay gầy guộc đưa lên vuốt tóc Trang Hoài Phi, “Con à, con gây quá...”

Sau đó bà nhắm mắt lại.

Và không bao giờ mở ra nữa.

Bà đã chết.

Nhưng trong khoảnh khắc trước khi lìa đời, không ngờ bà đã khôi phục lại thị lực.

Bà chết rồi.

Mẹ chết rồi.

Tim của y vỡ nát.

Mộng của y vỡ tan.

Mộng tưởng của y vĩnh viễn cũng không thể thực hiện được.

Đến giờ y mới biết đau.

Lúc này y mới nhận ra yếu huyệt của mình đã bị người khống chế.

Người đó chính là Thượng Phong Vân.

Thất huyện tổng bộ đầu, thương cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, châu phủ danh bộ, y muốn bắt thì đừng hòng người thoát.

“Ta đã biết Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải kẻ gian kế trá, cũng chẳng phải hạng tử tế gì mà lại”. Thượng Phong Vân vận lực vào song thủ, “Ta sớm cũng đoán ra người cũng chẳng phải người tốt, hai tên vô dụng Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải căn bản không thể chế trụ nổi người”.

“Tại sao ngươi lại làm vậy?”.

Trang Hoài Phi thống khổ gầm lên.

“Ta biết ngươi sẽ hỏi câu này. Ta biết ngươi không cảm giác được rằng mình thắng nhanh đến vậy, sẽ có một ngày uy hiếp tới ta. Ta biết ngươi cũng giống như ta vậy”. Thượng Phong Vân gằn giọng nói, “Ta biết cần phải nắm lấy thời cơ. Ta biết cách lấy tiền. Và ta biết là người có tiền”.

“Ngươi nhầm rồi”.

Một giọng nói bất chợt cất lên.

Người vừa phát thoại không phải Trang Hoài Phi.

Mà là Tạ Mộng Sơn.

Lại là một bất ngờ nữa.

Trên đời này, những nỗi buồn bất ngờ thường nhiều hơn là niềm vui bất ngờ.

Cũng có thể là, người ta đa phần không thấy được sự khó khăn của niềm vui bất ngờ, mà chỉ cảm nhận nỗi buồn bất ngờ đến quá bất ngờ.

Tạ Mộng Sơn đã lướt tới phía sau Thượng Phong Vân lúc nào không hay.

Hữu thủ y chỉ cách lưng Thượng Phong Vân chừng nửa thốn... nếu gần nữa, Thượng Phong Vân nhất định sẽ cảm giác được khí kinh bức lại gần. Đến lúc này, Tạ Mộng Sơn mới dừng tay phát thoại.

“Ta không phải là đồ vô dụng”. Tạ Mộng Sơn nói, “Người mới đúng”.

“Người có mấy người?”.

Y hỏi.

Chưởng lực chưa xuất, chưởng kinh chưa đẩy ra, chính là vì y muốn biết chuyện này.

Không phải y đã bị Băng Hỏa Thất Trùng Thiên chế trụ rồi sao?

Hà Nhĩ Mông chẳng phải đã nhảy tới chế trụ y để uy hiếp Thượng Phong Vân rồi sao?

Vốn là như vậy.

Nhưng họ Hà đã thất thủ.

Hà Nhĩ Mông lướt tới chỗ Tạ Mộng Sơn, bắt dao tấn công.

Thanh dao của y rất quái dị, ba mũi hai lưỡi, chuôi dao giống như một cái móc câu, một bên là tỏa khẩu, một bên là răng cưa, lưỡi dao hình gợn sóng, còn phía bên kia lại như một chiếc răng sói. Cũng có nghĩa là, chỉ cần trúng dao của y, bất luận là trúng vào vị trí nào, cũng nhất định sẽ bị rách ra toác thịt, gân đứt mạch đoạn.

Đây là dao của Hạ Tam Lạm Hà gia.

Nhưng xuất thủ lại không Hạ Tam Lạm chút nào.

Bởi vì con người y không hề Hạ Tam Lạm.

Tạ Mộng Sơn đã trúng độc từ trước, y không muốn sát thương đối phương trong lúc không có sức lực phản kháng, y chỉ muốn dùng Tạ Mộng Sơn để uy hiếp Thượng Phong Vân, bởi y cho rằng họ Tạ và họ Thượng là đồng bọn.

Rõ ràng là y đã phán đoán sai lầm.

Thượng Phong Vân và Tạ Mộng Sơn căn bản không hề liên quan đến nhau.

Tuy rằng cả hai đều vì tiền.

Sai lầm này không chí mạng.

Sai lầm chí mạng ở chỗ:

Y đã quên mất một việc.

Một chuyện rất quan trọng.

Quan trọng đến mức đủ để lấy mạng y.

Y quên mất thời gian đã đến.

Tạ Mộng Sơn không có nội lực siêu phàm như Thiết Thủ, cũng không có kháng thể như Đường Thiên Hải, vì vậy, biểu hiện y bị cấm chế của Băng Hỏa Thất Trùng Thiên tương đối rõ ràng, cũng tương đối lâu hơn... nhưng có lâu hơn nữa thì cũng phải đến lúc khôi phục.

Đây chính là lúc đó.

Tạ Mộng Sơn vừa kịp khôi phục công lực.

Hà Nhĩ Mông nhất thời sơ ý phân thần, nên đã quên mất chuyện này.

Đao của y kê lên cổ Tạ Mộng Sơn, Tạ Mộng Sơn vẫn lặng lẽ chờ đợi y lại gần, mới vỗ ra một chưởng, nhằm vào tiểu phúc họ Hà.

Hà Nhĩ Mông trúng trường, ngẩn người ra vì ngạc nhiên, máu ộc lên cổ họng, y định kêu lên báo hiệu cho Trang Hoài Phi, thì chợt nhận ra Trang Hoài Phi cũng đã bị chế trụ, còn Tạ Mộng Sơn thì đột nhiên xoay người, đưa tay đoạt lấy thanh đao quái đản kia, rồi vung lên nhẹ nhàng cắt đứt cổ họng y.

Máu, tung tóe.

Bắn đầy lên mặt Tạ Mộng Sơn.

Máu, rất nóng.

Là nhiệt huyết.

3. Trở mặt

Huyền Mộng Đại Pháp, Sơn Ảnh Thần Công của Tạ Mộng Sơn quả rất hơn người.

Trong Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh có ghi: “Vô nhân nhĩ tỵ thiết thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp, vô nhân giới nãi trí vô ý thức giới, vô vô minh xích vô vô minh tận”, hình dung thân pháp và thủ pháp của Tạ Mộng Sơn như vậy cũng không có gì là không thích đáng.

Y xuất thủ mà thần bất tri. Y hành động mà quỷ bất giác.

Có lẽ tại Thượng Phong Vân từ đầu vẫn ở bên ngoài, y kèm chế đồ đệ của mình (vì vậy sư đồ y đều nhăn mày nhăn mặt, coi đây là tiêu ký của mình), còn đồ đệ Lương Thất Điều của y thì lại kèm chế Trang đại nương. Nghe tiếng chém giết và đại khái những gì Trang Hoài Phi đối thoại với Thiết Thủ, Tạ Mộng Sơn - Trang Hoài Phi cũng tưởng lầm Tạ Mộng Sơn đã bị cấm chế, và chưa thể khôi phục.

Vì thế, khi Tạ Mộng Sơn thừa thắng xông lên, Thượng Phong Vân đang dả kích và đối phó Trang Hoài Phi, nhân lúc đó, y đã len lén ra phía sau họ Thượng, giờ ra chiều cũ mà chế trụ đối phương.

Lần này, y chưa lập tức hạ thủ, không phải vì y lòng dạ tử tế gì, mà là vì y thấy một Thượng Phong Vân, thì liền lo lắng sẽ xuất hiện thêm một Đồ Tiêm, thậm chí có cả Cao Dương Nhất Đắc nữa...

Giết Thượng Phong Vân, chi bằng chế trụ y để mặc cả trả giá với đám còn lại.

Y đã nghĩ như vậy.

Nên mới hỏi như vậy.

Thượng Phong Vân chế trụ Trang Hoài Phi.

Còn y thì không chế Thượng Phong Vân.

Nói cho cùng, ừng càng già càng cay, y vẫn chiếm thượng phong tuyệt đối chứ không phải Thượng Phong Vân.

Thượng Phong Vân không dám loạn động.

Mạng y đang nằm trong tay Tạ Mộng Sơn.

Tạ Mộng Sơn đã lại gần đến mức ấy, thực tình y không dám chắc mình sẽ tránh được Hồn Mộng Nhất Thức và Sơn Ảnh Nhất Thức của đối phương.

Còn mấy yếu huyệt của Trang Hoài Phi thì vẫn nằm trong tay Thượng Phong Vân.

Thượng Phong Vân hiểu đây chính là "điều kiện" mà y đàm phán, cũng là cơ hội để y giữ mạng.

Nhưng y cũng đã lắm.

Y nhầm bởi vì.

Y không nên trở mặt trước.

Y không nên giết mẹ người ta.

Tạ Mộng Sơn coi thường sức mạnh của cừu hận, cũng coi thường hậu quả khi bị báo cừu.

Hậu quả này rất nghiêm trọng.

Lại vượt quá sức tưởng tượng của con người.

Trang Hoài Phi đột nhiên rống lên một tiếng.

Y xuất cước, đá ngược về phía sau.

Một cước này của y có thể nói là hoàn toàn không hợp tình hợp lý, cũng không phù hợp chiến lược.

Bởi vì chỉ cần y khê động đây, y sẽ lập tức mất mạng.

Hai yếu huyệt ở hông và chân trái của y đang nằm trong tay Thượng Phong Vân, Quỷ Thủ Thập Bát Phiến, Thần Thủ Tam Thập Lục Nã của Thượng Phong Vân chính là Đại Phạt Cầm Nã Thủ nổi tiếng vững trãi trầm ổn, hỏa thiêu điện giết cũng không buông rời.

Cũng vì vậy mà Thượng Phong Vân mới nổi danh.

Theo lý, chỉ cần Trang Hoài Phi khê động, lực lượng sẽ hoàn toàn tiêu tán, thậm chí, vừa xuất cước, là sẽ lập tức mất mạng.

Nhưng Trang Hoài Phi mặc kệ.

Bởi vì mẹ của y đã chết.

Hà Nhĩ Mông cũng chết rồi.

Hà Nhĩ Mông là huynh đệ của y.

Là huynh đệ kết bái, nhưng y luôn coi họ Hà là thân huynh đệ! Hà Nhĩ Mông tuy tướng mạo âm trầm, tính khí cổ quái, nhưng từ trước đến giờ, Hà Nhĩ Mông chẳng những là một trợ thủ đắc lực của y, mà còn chưa bao giờ bán đứng y nữa.

Có lẽ, đến giờ khắc này, Trang Hoài Phi chỉ cầu tử chứ không cầu sinh nữa.

Con người, thường phải đặt mình vào chỗ chết thì mới tìm thấy sinh lộ.

Chiến cục hiện giờ chính là như vậy.

Trang Hoài Phi tung cước đá ra, nhưng cho dù trong lúc bị thương cực độ, y vẫn còn kịp dựa vào kinh nghiệm đối địch, cùng sự tinh minh miễn tiện vốn có của mình, tính toán sơ qua:

Bằng Hỏa Thất Trùng Thiên trong người Tạ Mộng Sơn cũng đến lúc phát tác lần thứ ba rồi!

Lúc này nếu y không liều một phen, chỉ sợ, kẻ thắng ván bài cuối cùng chỉ còn lại có một mình Thượng Phong Vân mà thôi.

Y đã tính toán đúng.

Một chiêu Xuyên Tâm Thoái của y đá ra đúng vào lúc Thượng Phong Vân cũng có ý muốn liều một phen, bất ngờ xoay người hóa giải chưởng kinh của Tạ Mộng Sơn.

Y đột ngột hồi thân, vươn tay chộp lấy cổ tay Tạ Mộng Sơn.

Từ lúc Lương Thất Điều áp giải Trang mẫu vào Ngụ Hàng, cục diện thay đổi chóng mặt, biến hóa liên tiếp diễn ra, thậm chí còn có thể nói là biến sinh bất trắc, trong nháy mắt cục diện đã biến đổi không biết bao nhiêu lần.

Tạ Mộng Sơn áp sát lại gần Thượng Phong Vân, chưởng lực của y vận kinh nhưng vẫn chưa thổ kinh, nhưng đó chỉ là chuyện diễn ra trong một sát na cực kỳ ngắn ngủi.

Ngay sau đó, y liền cảm thấy không ổn.

Cho dù thế nào, y cũng phải đánh trọng thương tên lão tiểu tử này rồi tính tiếp.

Ban đầu, y vẫn còn chưa hoàn toàn lộ mặt, cũng chưa đến nỗi phải trở mặt với Thượng Phong Vân, thế nên y cũng muốn để lại cho cả mình lẫn đối phương đường lui một bước, sau này có gì cũng dễ nói chuyện hơn, sự tình vẫn chưa đến mức phải đem mạng sống ra liều.

Nhưng cơ hội để điều đó xảy ra là hầu như không thể.

Thượng Phong Vân đã có lòng tham số kim ngân tài bảo của Ngô Thiết Dực, lại còn vừa xuất hiện đã hạ sát thân nương của Trang Hoài Phi, xem ra chuyện này càng lúc càng phức tạp. Y vẫn nên tiến hạ thủ vi cường thì hơn.

Vậy là y liền vận lực thổ kinh. Đột nhiên, chưởng lực của y tan biến trong hư không.

Đơn điền trống rỗng.

Một cái hồ lớn!

Hồng бет!

Băng Hỏa Thất Trùng Thiên trong người y lại phát tác.

Phát tác lần thứ ba.

Điều tồi tệ nhất là, nó lại phát tác ngay vào lúc này, đúng vào tình huống này mới chết!

Công lực của Tạ Mộng Sơn đột nhiên biến mất.

Đến thời khắc này thì đa phần số người có mặt trong Ngũ Hàng đều đã trở mặt, khi phải giãy dụa bên bờ sinh tử, sự tôn nghiêm của nhân tính có lúc thậm chí không còn giá trị gì nữa hết.

Đến lúc này, con người đã mất đi cái vỏ bề ngoài, thứ duy nhất họ có thể dựa vào chỉ còn có: võ lực!

4. Liều một phen, liều một phen

Nếu không muốn nhận lấy số mệnh của ông trời đã sắp xếp, người ta buộc phải liều một phen, đánh bạc một lần.

Lúc này, Trang Hoài Phi đang liều.

Thượng Phong Vân cũng đang đem mạng mình ra đánh bạc.

Tạ Mộng Sơn công lực tiêu tán, nên mạch môn lập tức bị Thượng Phong Vân nắm lấy.

Vừa hay lúc này Trang Hoài Phi cũng xuất cước.

Để tung ra một cước này, y đã hi sinh rất lớn, nhưng đổi lại cũng không phải là nhỏ.

Hông của y vốn đang bị Thượng Phong Vân nắm lấy, nhưng vì muốn quay người chop tay Tạ Mộng Sơn, nên họ Thượng đã phải rút một tay về.

Thu tay về đương nhiên là không thể khống chế được Trang Hoài Phi nữa.

Nhưng tay còn lại y vẫn bóp chặt lấy chân họ Trang, Trang Hoài Phi vừa hất cước lên, lập tức cả thịt lẫn da đã bị xốt một mảng lớn, máu tươi bắn tung tóe.

Thượng Phong Vân không giữ được Trang Hoài Phi, trong lòng thâm kinh hãi, nhưng y cũng ứng biến cực nhanh, lập tức dịch người hoán bộ, kéo Tạ Mộng Sơn ra phía trước làm lá chắn.

Còn y thì nhanh nhẹn nấp người phía sau Tạ Mộng Sơn.

Một cước của Trang Hoài Phi đã tung ra.

“Đã Thần Thoái!”.

“Bình!” Tạ Mộng Sơn trúng cước.

Y bị Trang Hoài Phi đá vào giữa ngực.

Tạ Mộng Sơn vốn đã mất hết công lực, lại bị Thượng Phong Vân giữ chặt tay, quả tình là có muốn tránh muốn né cũng chỉ biết kêu trời.

Nhưng tiếng kêu vừa rồi, không phải do chân Trang Hoài Phi đá trúng ngực họ Tạ gây nên.

Mà một cước ấy của Trang Hoài Phi, đá trúng ngực Tạ Mộng Sơn, rồi ngấp sâu vào trong ngực, phá nát lồng ngực, rồi xuyên ra phía sau ứng, máu phun ra như suối!

Những hạt máu nhỏ ly ti bắn đầy lên mặt Thượng Phong Vân.

Thượng Phong Vân đã làm bộ khoái nhiều năm, chức vụ cũng thuộc hàng cao nhất nhì trong Lục Phiến Môn, vậy mà y cũng chưa bao giờ kinh hãi như vậy.

Tạ Mộng Sơn rống lên một tiếng, khóe mắt như muốn rách bướm.

Đến lúc này thì cho dù công lực của y hoàn toàn phục nguyên cũng vô dụng rồi.

Lồng ngực y đã biến thành một đồng bầy nhầy.

Sau lưng có một lỗ hổng to tướng.

Đáng sợ hơn là, cước lực của Trang Hoài Phi vẫn chưa dừng, chưa dứt, chưa ngừng, chưa nghỉ!

Chân y xuyên qua lưng Tạ Mộng Sơn rồi vẫn tiếp tục bay tiếp!

Một cước mang theo máu thịt bầy nhầy, đá thẳng tới kẻ nấp sau lưng Tạ Mộng Sơn - Thượng Phong Vân.

Họ Thượng gầm lên một tiếng quái dị, vừa vận công đề kháng, vừa vung chiếc then sắt trong tay lên đỡ lại.

Nhưng y vẫn bị đá trúng.

Cho dù y đã đỡ được một phần tư lực đạo, cũng đẩy bật được một phần tư kinh đạo, cước của Trang Hoài Phi đá trúng Tạ Mộng Sơn rồi mới trúng y, rồi mất đi một phần tư cước kinh, nhưng vẫn còn một phần tư công lực.

Y bắn người ra xa, miệng phun ra một đồng máu.

Lúc này, Tạ Mộng Sơn đã biến thành một huyết nhân.

Chân trái của Trang Hoài Phi, vẫn còn xuyên qua cái lỗ hổng lớn trên ngực y.

Nhưng Tạ Mộng Sơn nhất thời vẫn chưa tuyệt khí.

Tình cảnh cực kỳ đáng sợ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cuồng phong bên ngoài vẫn gào rú như điên loạn, rít lên những tiếng như bi thảm, như khoan khoái. Bên trong Ngu Hàng, người đã tắm máu, tắm lệ, kiếm đã bật, cung đã giương, giây dựa giữa sống và chết, giữa trời và đất vô tình.

Trang đại nương đã chết.

Hà Nhĩ Mông thảm tử.

Tạ Mộng Sơn cũng đang bên bờ vực thảm.

Thượng Phong Vân thân thọ trọng thương.

Trang Hoài Phi cũng đã bị thương.

Hai người nhìn nhau chằm chằm.

Dược lực trong người Đường Thiên Hải đang phát tác.

Công lực Thiết Thủ đã mất hết.

Cả hai đều đang chờ đợi.

Gió từ ngoài ngàn dặm đưa tới khúc bi ca.

Lũ cá trong ang cũng đang hiếu kỳ nếm thử phũ tạng của Tạ Mộng Sơn bắn vào nơi chúng đang sinh sống, phát ra những tiếng lộp lộp.

Thiết Thủ có ý giúp Trang Hoài Phi, cũng muốn ngăn cản bọn họ tàn sát lẫn nhau, nhưng chàng không có khả năng ấy, không thể làm được, chỉ đành thở dài tiếc nuối.

Gió thổi vào Ngu Hàng.

Mưa cũng vào theo.

Trang Hoài Phi đột nhiên gần giọng hỏi: “Ai?”.

“Choang!” Một người loạng choạng phóng vào, còn làm vỡ cả một ang cá nữa.

Người này toàn thân đầy máu, trên mình đầy vết thương.

Y vừa phóng vào, lập tức đã gãy dựa bò dậy, hét lên với Trang Hoài Phi: “Lão đại, cẩn thận! Đồ Thiết Diện đã phục kích ở bờ sông, chúng tôi vừa lên thuyền y liền bắt ngờ xuất hiện, đánh Hô tiên bối bay xuống sông...”.

Nói tới đây, y mới phát hiện ra tình cảnh thảm liệt trong Ngu Hàng.

Cục diện không còn do Trang Hoài Phi nắm giữ nữa.

Vài người đã chết.

Tình thế hung hiểm.

Chợt bên ngoài vang lên một giọng nói khoan hòa: “Y nói đúng lắm, ta đánh bay Hô Niên Dã xuống sông, lại đả thương y, còn sinh cầm Ly Ly cô nương nữa... tất cả đều chỉ muốn đổi lấy một câu nói...”

Người hiện thân.

Không chỉ một người.

Phía trước còn có một nữ tử.

Trong mưa gió, Ly Ly lại càng thêm bội phần diễm tuyệt, nàng bị người ta đẩy vào, hai tay trói chặt.

Phía sau là một hán tử.

Một nam nhân rất bình phàm, vô cùng bình phàm.

Ngữ khí của y cũng rất ôn hòa.

Y còn mỉm cười chào hỏi Thiết Thủ: “Số ta tốt mã. Lần này ngươi trúng kế, chịu thiệt thòi, còn ca ca ta đây thì lại ngồi hưởng lợi ngư ông”.

Sau đó y nói: “Chẳng còn cách nào khác. Ai bảo số ta tốt”.

Rồi y nhìn Thượng Phong Vân gật đầu: “Ta sớm đã biết ngươi có lòng đoạt số tài bảo kim ngân này... thật ra người nào cũng thế cả thôi, có điều ngươi đến đại bản doanh của Tà Mộng Sơn, còn ta thì lại tới bờ sông, vậy chẳng phải hay hơn sao? Trang Hoài Phi liệu có thể chạy đi đâu chứ? Số bảo vật ấy bay lên trời được chắc? Đã lão hồ thì cũng phải đả cho gọn gàng dứt khoát, sự bán công bồi, vốn ít lợi nhiều, bớt công bớt sức mới là thượng sách”.

“Chẳng phải thế sao?”. Y lại nhướng nhướng mày, cười cười hỏi Thượng Phong Vân đang thờ hổ hển.

- o O o -